

РЕШЕНИЕ

№ 3173

гр. София, 23.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 02.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7491** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ вр. с чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Я. И. Д., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. С. Г., срещу Решение № 1040-21-225/06.06.2019г. на директора на Териториално поделение на НОИ - С. - град (ТП на НОИ), с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № 212-00-1833-1 от 23.04.2019г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 КСО, съдържащо отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) на жалбоподателя по заявление с вх. № 212-00-1833/12.04.2019г., подадено от лицето след прекратяването на правоотношението му с [фирма].
В жалбата се твърди, че решението на директора на ТП на НОИ е неправилно и незаконосъобразно поради несъответствието му с материалноправите разпоредби и с целта на КСО. Поддържа се, че са били налице всички основания за получаване на обезщетение, като конститутивното действие на вписването, съответно отписването на управителя на дружеството, съгласно чл.140, ал.4 от Търговския закон, е спрямо третите за дружеството лица, каквото не е едноличният собственик. Позовава се на указания на НОИ с изх. № 91-01-163/24.06.2005г., според които за дата на прекратяване на осигуряването на лице – управител на О. следва да се приеме датата на решението на Общото събрание на дружеството, с което се прекратяват правомощията на управителя. Изтъква се, че на 12.04.2019г., когато е подадено заявлението за отпускане на ПОБ, в Търговския регистър вече е вписана и промяната в управлението на [фирма]. Моли се за отмяна на Решение №

1040-21-225/06.06.2019г. на директора на ТП на НОИ, с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № 212-00-1833-1 от 23.04.2019г. и за връщане на преписката на органа по осигуряването за безработица за ново разглеждане с указание за отпускане на ПОБ, считано от датата на прекратяване на последното осигуряване с работодател [фирма], а именно 15.03.2019г. Претендират се разности. В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез адв. Г. поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуален представител юрк. Б., оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Подробни доводи излага в писмени бележки.

От фактическа страна се установява следното:

Жалбоподателят Я. И. Д. е подал заявление с вх. № 212-00-1833-1/12.04.2019г. за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл.54а от КСО. Същият е декларирал прекратяване на трудовото му правоотношение с [фирма], считано от 15.03.2019г., като на същата дата жалбоподателят се е регистрирал в Бюрото по труда „Изток“. Към заявлението е приложена заповед № 001/14.03.2019г. за прекратяване на трудовия договор, считано от посочената в заявлението дата - 15.03.2019г.

С Разпореждане № 212-00-1833-1 от 23.04.2019г. , издадено от А. П. на длъжност експерт по осигуряването, на жалбоподателя е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица по съображения, че заявителят е вписан в Търговския регистър като управител на [фирма] и е заличен като такъв на 10.04.2019г. Посочва се, че съгласно чл.140, ал.1 от Търговския закон, изборът и освобождаването на управител имат действие от вписването им в Търговския регистър, с оглед на което за дата на прекратяване на осигуряването на управителите на търговски дружества се счита датата, на която е вписано заличаването им като такива. Тъй като към 15.03.2019г., което е заявената начална дата за отпускане на обезщетението, жалбоподателят не е бил заличен като управител на [фирма], е направен извод, че той упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 от КСО, поради което не отговаря на условията на чл.54а, ал.1,т.3 от КСО.

Срещу разпореждането Я. Д. е подал до директора на ТД на НАП жалба с вх. № 1012-21-734/17.05.2019г. С Решение № 1040-21-225/06.06.2019г., издадено от името на директора на ТП на НОИ – С.-град, жалбата е отхвърлена като неоснователна и е потвърдено издаденото разпореждане.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима - подадена е в срок, от лице с правен интерес, срещу подлежащ на оспорване пред съда акт..

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното Решение № 1040-21-225/06.06.2019г. е издадено при условията на заместване, като е подписано от В. Я., на длъжност „директор на Дирекция „Пенсии“, надлежно упълномощена да изпълнява правомощията на Директора на ТД на НАП С. град съгласно заповед № 1016-40-772/18.07.2017г. С оглед на това е налице компетентност за издаването на акта. Спазено е изискването за форма, като административният орган е изложил мотиви, обуславящи формирания от него извод за неоснователност на жалбата срещу разпореждането № 212-00-1833-1 от 23.04.2019г. Не са допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила.

Оспореният акт и потвърденото с него разпореждане обаче са материално незаконосъобразни по следните съображения:

Спорният по делото въпрос е дали към 15.03.2019г. е била налице пречка за отпускане на обезщетение за безработица по чл.54а, ал.1,т.3 от КСО, след като към тази дата, когато е било прекратено правоотношението на жалбоподателя с [фирма], все не е било вписано в Търговския регистър освобождаването му като управител на [фирма], въпреки взетото решение в този смисъл.

Съгласно чл. 54а ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст или пенсия за ранно пенсиониране в Република България, или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по КСО или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Според чл.4, ал.1,т.7 от КСО управителите на търговски дружества подлежат на задължително осигуряване, а съгласно чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Тълкуването на цитираните разпоредби във връзка една с друга сочи, че възникването на задължението за осигуряване на лицата по чл.4 от КСО е обвързано с упражняването на трудова дейност, тоест вписването на едно лице като управител на търговско дружество не е само по себе си основание за осигуряването му по чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО. Предпоставка за задължителното социално осигуряване е упражняването на трудова дейност от управителите на търговските дружества, съответно, по аргумент за противното, с прекратяването на трудовата дейност се преустановява и задължителното осигуряване.

В конкретния случай жалбоподателят е освободен като управител на [фирма] с решение на едноличния собственик на капитала от 14.03.2019г. Със същото решение е назначен нов управител на дружеството – Е. Е. П.. Следователно, съгласно посоченото решение жалбоподателят е прекратил трудовата си дейност като управител от 15.03.2019г. Неоснователно административният орган приема, че за периода от 15.03.2019г. до 10.04.2019г., когато е вписана промяната в управлението на търговското дружество, жалбоподателят е подлежал на осигуряване, независимо дали е осъществявал трудова дейност. Релевантната за възникване на задължението, респективно за прекратяването на осигуряването е извършването на трудова дейност като управител, а не вписването в Търговския регистър на това обстоятелство. Правилото по чл. 140, ал.4 от ТЗ, на което се позовава административният орган, следва да се разглежда във връзка с нормата на чл.141, ал.б от ТЗ, съгласно която овластяването и неговото заличаване имат действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването. Тоест вписването има защитно-оповестително действие и е предназначено да защити интересите на трети лица. За страните по правоотношението освобождаването на управителя произвежда действие от датата на

решението на Общото събрание, в случая на едноличния собственик на капитала, с което управителят е освободен от заеманата длъжност. Оттогава се преустановява трудовата дейност на управителя, а именно това обстоятелство е от значение за осигуряването, съответно за възникване правото на обезщетение за безработица, доколкото от този момент насетне за освободения управител не е налице основание да претендира и да получава от дружеството доходи като управител. Такъв е и смисълът на изискването по чл.54а, ал.1,т.4 от КСО лицето да не упражнява трудова дейност - то да не получава трудови доходи и по този начин да се обезпечи изпълнението на основната функция на обезщетението да компенсира липсващите трудови доходи.

В обобщение на изложеното, съдът приема, че считано от посочената в заявлението на Я. Д. дата – 15.03.2019г. същият не е упражнявал трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване, следователно не е била налице твърдяната от органите на НОИ пречка за отпускането на обезщетението за безработица. Решение № 1040-21-225/06.06.2019г., както и потвърденото с него Разпореждане № 212-00-1833-1 от 23.04.2019г. са незаконосъобразни поради противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Оспореното решение следва да бъде отменено и преписката да бъде изпратена за ново произнасяне от компетентния орган, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Не следва да бъде възстановена от ответника обаче внесената от жалбоподателя държавна такса, доколкото такава не е била дължима по делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК във връзка с чл.118, ал.3 от КСО, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Я. И. Д. Решение № 1040-21-225/06.06.2019г. на директора на Териториално поделение на НОИ - С. - град, с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № 212-00-1833-1 от 23.04.2019г. на длъжностното лице по чл.54ж от КСО при ТП на НОИ – С. – град.

ИЗПРАЩА ВРЪЩА преписката на длъжностното лице по чл.54ж от КСО при ТП на НОИ – С. – град за ново произнасяне по заявлението на Я. И. Д. вх. № 212-00-1833-1/12.04.2019г. за отпускане на парично обезщетение за безработица.

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. град да заплати на Я. И. Д. сумата от 700 /седемстотин/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: